

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

LUNĂ SUFLETELOR DIN PURGATORIU

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIII Nr. 11 (280) noiembrie 2017

Adevăruri...

„În criza lumii de astăzi, Biserica are misiunea de a aduce din nou suflul Învierii care vindecă omul de descurajare și desnădejde” (Tereza Brândușa Palade, „Fragilitatea Europei” - Eseuri despre criza culturii europene -, Galaxia Gutenberg, 2009, p. 18).

De aceea, vocea Bisericii ar trebui să fie întotdeauna o prezentare inteligentă și profundă a adevărului. În criza pe care o traversează lumea, relativismul este însă tot mai simțit, se tinde ca „binele și răul să nu mai existe în sine, toate valorile sunt supuse liberului-arbitru al individului”. Se practică incorectitudinea istorică și se manifestă prin mistificare, prin denaturarea adevărului, prin falsificarea lui.

Pentru că „însănătoșirea” în situația aceasta se face prin „terapia adevărului”, ne vom opri la câteva adevăruri despre Biserica Greco-Catolică, adevăruri interzise timp de peste patruzeci de ani și adesea deformate după 1989.

Adevăruri: - poporul român s-a format prin contopirea dacilor cu romanii, s-a format creștin prin coloniștii romani creștini aduși în Dacia. Creștinismul românesc este de origine și factură daco-romană, vocabularul fundamental creștin este latin: Dumnezeu, cruce, înger, rugăciune, preot, biserică, sfânt, păcat, Crăciun, Florii, Paște, Rusalii, a boteza etc. Creștinismul propagat în Dacia a fost în formă latină;

- „Creștinii din Dacia Traiana depindeau de Episcopiile latine romane din dreapta Dunării”, subordonate Romei - N. Iorga. Sf. Niceta de Remesiana (338-417), „Episcopul dacilor”, depindea de Roma. Arhiepiscopia „Prima Iustiniana”, sub jurisdicția căreia erau românii din nordul și din sudul Dunării, era subordonată direct Papei;

- Bulgarii, încreștinați în ritul bizantino-slav, cu limbă slavonă și litere chirilice, au impus românilor cu forța acest rit și limba slavonă în Biserică și în Cancelariile domnești (sec. IX-X d. Cr.) . Am fost astfel ruși de Roma, situație în care ne-a găsit Schisma din 1054. Limba slavonă, străină, a împiedecat dezvoltarea firească a culturii, situație care a ținut aproape opt veacuri - A. D. Xenopol;

- „Unirea” cu Roma, la 1700, a însemnat împlinirea unității creștine dorite de Cristos și salvarea ființei naționale a românilor, amenințată de calvinism;

- În cele trei secole de existență, Biserica Română Unită cu Roma a adus un imens aport la progresul general al întregului popor român, pe plan spiritual și cultural. A introdus limba română în Biserică și literele latine în scris. Episcopul P. Pavel Aron a înființat, în 1754, la Blaj, prima școală sistematică în limba română, și pentru uniți, și pentru ortodocși. Prin „Unire”, Școlile mari ale Apusului Catolic erau deschise și pentru români. Preoții erudiți ai Blajului au creat „Școala Ardeleană”, care a pus bazele culturii române moderne și a luptat pentru drepturile românilor din Transilvania;

- Scoaterea în afara legii a Bisericii Greco-Catolice, în 1948, a fost un act nemeritat și nedrept, s-a făcut prin violență de către regimul comunist, sub falsul cuvânt „unificare” cu Biserica Ortodoxă. Toate bunurile Bisericii au fost împărțite între Stat și Biserica Ortodoxă;

- Toți Episcopii noștri de atunci și cei mai mulți preoți, pentru că au rămas fideli credinței catolice, au fost întemnițați. Episcopii au murit în detenție - sunt MARTIRII noștri. Actul nedrept din 1948 a adus multă durere în sufletele greco-catolicilor.

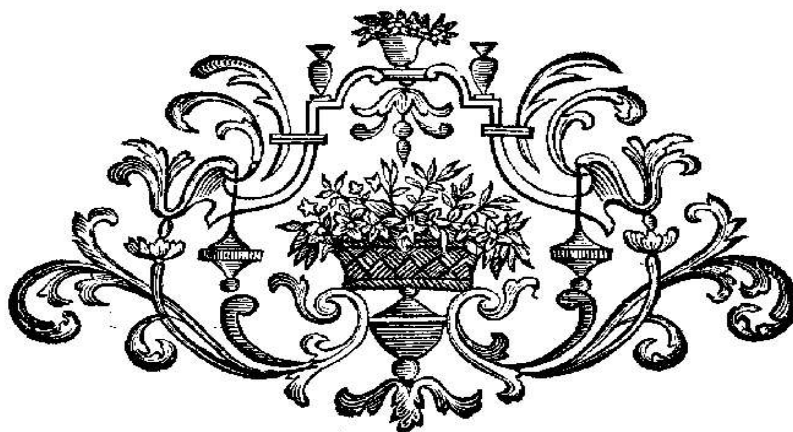
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Grădinarul, câteodată, pentru ca să ude grădina, trebuie să scoată apa din fântână cu mâinile, iar câteodată, ținând brațele încrucișate, vede cum cade ploaia din cer, care udă pământul fără ca el să facă ceva. Același lucru se petrece și cu cele două feluri de rugăciune mentală: una se câștigă prin grija ce o depunem și prin îndurarea lui Dumnezeu, cealaltă ne este dată fără ca să punem ceva de la noi.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	”Luna sufletelor	
Tu ești viu printre noi.....	4	din Purgatoriu”.....	12
”Dacă ai fi cunoscut		M-ai creat pentru Cer, Doamne...	13
darul lui Dumnezeu	5	Devoțiuni către Sfânta Fecioară	
Pagini bilingve.....	10	Maria.....	16

Tu ești viu printre noi

Nestingherit de lira noastră pământescă, neatins de miile de atentate ce-ți azvârlim în față, Tu ne apari la capătul oricărui drum deznădăjduit, la răscrucea oricărei încercări disperate de a trăi. Cine mai poate să Te evite acum? Oamenii se întâlnesc cu Tine, unii iubindu-Te, alții urându-Te.

Pentru toți Tu ai același surâs lucrat de aceeași bunătate.

Tu dai poezie vieții și aureolă durerii.

Ceea ce avem mai bun și mai frumos în noi, de la Tine este.

Cunoaștem cuvintele lui Ernest Legouve: „Ștergeți de pe pământ urmele lăsate de Sângele Aceluia ce uneori e numit Spânzuratul, apoi întoarceți-vă și îmbrăcați cu o privire cele 19 veacuri din spatele vostru și vedeți - dacă o puteți face fără groază -, și vedeți golul ce rămâne în lume înlăturând crucea”.

Ce am fi fără de ține, Isuse?

Ce am fi fără de Crucea Ta?

Te știm viu printre noi cu Iubirea Ta.

Te simțim tovarăș nedespărțit al vieții noastre.

Lumina Ta domină umbrele răului pământului și în ea scaldăm toate nădejtile noastre.

La capătul oricărei sincere încercări de bine pe Tine Te întâlnim.

Bietul Renan care a vrut să-ți fure

aureola dumnezeirii ca să nu ți se închine, spre sfârșitul vieții gemea:

„Ne împlinim cu bucurie datoria noastră austeră, dar am vrea să știm că acolo, departe, la capătul mersului nostru pe arena însângerată a vieții, ne așteaptă cineva cu brațele deschise”.

Cristos ne așteaptă cu brațele sale „săpate” de piroane în Iubirea Sa mare.

Vrem s-o știm aceasta mai mult, mai tare.

Isuse, toată credința, toată viața noastră ești Tu!

Fă să înțelegem Taina Crucii Tale, fără de care cu toții suntem ca un pământ față de apă.

Episcop Ioan SUCIU

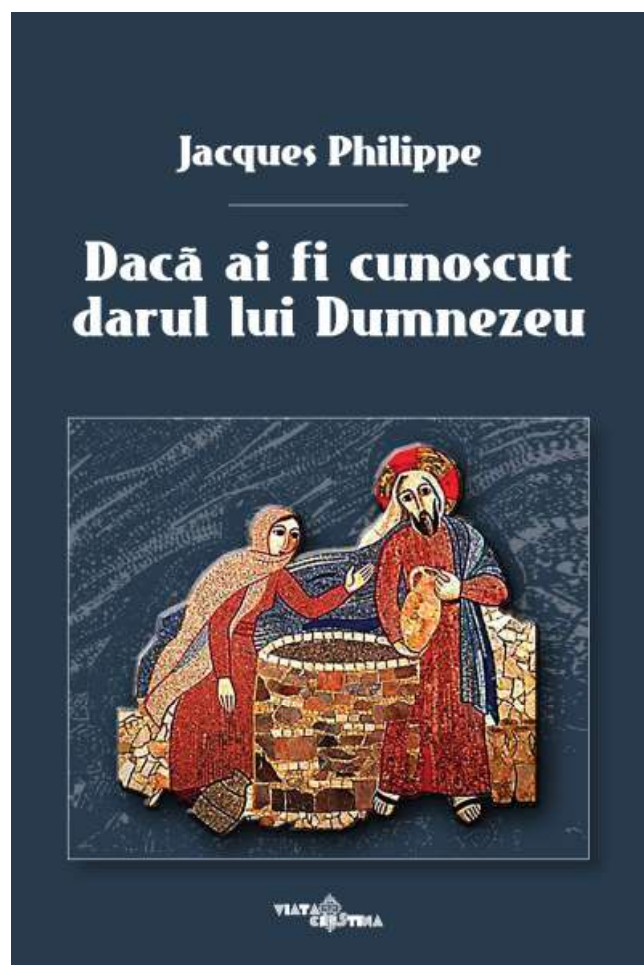
„Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu”

Cartea *„Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu” - Arta de a ști să primești* - a Părintelui Jacques Philippe, traducere din limba franceză de Cristian Soimușan, apărută în acest an la Cluj-Napoca, în Editura Viața Creștină, face parte din rândul acelor scrieri care ajută și însoțesc cititorii în drumul lor spre perfecțiunea creștină.

Jacques Philippe, numit și „Părintele Fericirilor”, este preot în „Comunitatea Fericirilor”, fondată în Franța, în 1973, în care preoți și laici caută să trăiască după modelul comunităților creștine timpurii. Părintele este autorul mai multor cărți de spiritualitate, unele traduse în peste douăzeci de limbi, este „unul dintre cei mai importanți autori catolici ai timpului nostru”.

„Cuvântul înainte” al autorului ne deschide nouă, cititorilor, calea spre perfecțiune, Părintele oferindu-se să fie cu noi, să ne învețe și să ne sprijine cu bogăția cunoștințelor și experienței de preot, mai ales pe acei cititori „ce-și caută un sens, se caută pe ei înșiși, îl caută pe Dumnezeu”.

Părintele ne cere să trăim Evanghelia și îndemnul este direct, personal: „să înveți a primi în adâncul propriilor mărginiri și fragilități omenesti toată această bogăție a iubirii îndurătoare a Tatălui, a te lăsa transformat zi după zi de El și a-L împărtăși celor pe care ți-i scoate în cale”.

Volumul este alcătuit din paisprezece capitole: **1. Receptivitatea spirituală, 2. A trăi sub privirea lui Dumnezeu, 3. Atunci când sunt slab, atunci sunt puternic, 4. Libertatea adevărată și falsă, 5. Pacea interioară, o urgență spirituală, 6. În căutarea propriei identități, 7. Sfânta Euharistie, mister al credinței, 8. Euharistie și speranță, 9. Sfânta Euharistie, mister al dragostei, 10. Vino, Doamne, Isuse!, 11. A-L cunoaște pe Dumnezeu prin Maria, 12. A-L atinge pe Dumnezeu prin rugăciune, 13. Tereza de Avila și**

(continuare în pag. 6)

Castelul interior și 14. Etty Hillesum, martor al speranței.

În toate meditațiile care alcătuiesc volumul, autorul se bazează pe spiritualitatea carmelitană, pe învățăturile Sfintei Tereza de Lisieux, ale Sfintei Tereza de Avila și ale Sfântului Ioan al Crucii.

Capitolul I începe cu afirmația „...fără harul Spiritului Sfânt nu putem face nimic care să fie bun sau durabil” ceea ce, „nu înseamnă că ar trebui să ne petrecem zilele întinși într-un fotoliu, cerând Spiritului Sfânt să facă treaba în locul nostru” (Jacques Philippe, „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu”, Ed. Viața Creștină, Cluj - Napoca, 2017, p.8).

Autorul ne cere să ne deschidem sufletul Spiritului Sfânt și să-l lăsăm să ne călăuzească, altfel nu vom avea roadele așteptate în ciuda eforturilor noastre. „În viața spirituală, important e nu atât să facem, cât să lăsăm pe altcineva să facă în locul nostru, adică să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze asupra noastră...”. Putem observa lucrarea Spiritului Sfânt în viața noastră, să-i simțim prezența, dar mai mult rămâne o taină. De multe ori, Spiritul Sfânt lasă asupra noastră din darurile sale: carisme, haruri, inspirații etc. Se întâmplă să ne și „sărăcească”, ne pune la încercare, dar, oricum, noi trebuie să învățăm „arta” de a primi, „de a ne primi pe noi și tot ce vine de la Dumnezeu”.

Părintele Jacques Philippe ne

face cunoscute stările prin care putem fi receptivi Spiritului Sfânt, bazându-se pe Sfintele Evanghelii și pe experiența spirituală și învățăturile Sfintei Tereza de Lisieux și ale Sfântului Ioan al Crucii. Aceste stări sunt: Strădania în rugăciune, Încrederea, Umilința, Ascultarea, Practicarea păcii lăuntrice, A trăi clipa de față, Detașarea și Recunoștința.

Fiecare virtute este dezvoltată prin gândirea Sfintei Tereza, susținută prin citate din opera sa. Despre „Încredere”, autorul ne spune: „Încrederea și credința au o putere enormă de a atrage harul lui Dumnezeu. Așa cum foarte bine și-a dat seama Tereza de Lisieux”. Se trece imediat la ilustrarea afirmației printr-un text al Sfintei (este structura prezentării fiecărei stări), din care reiese că încrederea în nesfârșita iubire și îndurare a lui Dumnezeu sunt salvatoare. Concluzia e cuprinsă în cuvintele Terezei: „Și de-aș săvârși toate nelegiuirile cu putință, tot aș avea aceeași încredere”.

Practicând toate aceste virtuți, Spiritul Sfânt „va putea să-și săvârșească lucrarea în noi”. Fiind virtuțile Sfinte Fecioare, autorul ne îndeamnă să ne încredințăm cu totul Ei, pentru a rămâne perseverenți în practicarea lor, iar apoi „să vină Ea însăși să suplinească ceea ce e de lipsă”.

Și capitolul II o are „învățătoare” tot pe Sfânta Tereza de Lisieux, chiar titlul și motto-ul o spun: „A trăi sub

(continuare în pag. 7)

privirea lui Dumnezeu” și „Privirea Dumnezeului meu, iată Cerul meu! (Poezia 32).

Pentru Tereza, spune autorul, privirea poate transmite orice, privirea-răspuns creează cea mai profundă comuniune. Tereza nu poate trăi fără privirea lui Isus, care nu judecă, nu acuză, ci încurajează, o face să fie ea însăși, îi dă viață: „Eu, mica și neînsemnata ființă ce s-ar întoarce în neant dacă privirea Ta divină nu mi-ar fi dat viață în fiecare clipă”, îi spune Carmelitana lui Isus, mărturisindu-și totodată și actul de credință.

Viața sufletească dăruită Terezei de către Isus, prin „privirea” Sa divină, „privire ce îmbracă în frumusețe” lumea și oamenii, a devenit mai bogată în frumusețe, iar dorința de a deveni sfântă și-a găsit calea. Descoperindu-și micimea, Tereza descoperă că Dumnezeu „nu-i cheamă pe cei vrednici, ci pe cei care îi voiesc”, și acestora le dă harul, din iubire și îndurare. Astfel, Tereza va avea curajul să vrea să fie sfântă și va mărturisi în scrierile sale: „...doresc să devin sfântă, dar îmi dau seama că sunt neputincioasă și-ți cer, Dumnezeul meu, să fii Tu Însuși sfîntenia mea”. Tereza va trece peste descurajările și neliniștile ei, peste teama că Domnul nu este mulțumit de persoana ei imperfect, dar, în slăbiciuni, descoperă „calea cea mică” a sfînteniei, încrezându-se în iubirea și îndurarea lui Dumnezeu. Nu-și va cruța propriile puteri pe acest drum, dar nu-și va mai

privi limitele, se va întoarce cu totul spre Dumnezeu, pe care îl va găsi în rugăciune. Autorul încheie capitolul îndemnându-ne să cerem „harul de a trăi asemenea Terezei, în privirea lui Dumnezeu”.

În meditațiile din capitolul al III-lea, „Atunci când sunt slab, atunci sunt puternic” (2 Corinteni 12,10), Părintele Philippe pornește de la Sfântul Pavel și continuă să aducă drept argumente mărturii ale Sfintei Tereza de Lisieux.

Părintelui îi sunt în atenție timpurile noastre, pentru că lumea modernă ne trimite la propriile noastre slăbiciuni. În societatea occidentală oamenii devin tot mai fragili: se destramă familia și valorile umane solide se pierd, dificultatea de a le transmite de la o generație la alta este tot mai accentuată, tehnica dezumanizează continuu, iar Biserica este chemată să se aplece cu dragoste asupra rănilor umane și a sărăciei.

Totuși, salvarea omului contemporan este posibilă, ea își are izvorul în capacitatea lui de a-și recunoaște limitele, în deschiderea sufletului în fața puterii lui Dumnezeu și angajarea în apostolat, adică a fi apostolul lui Cristos pentru a vesti mesajul Evangheliei asemenea Sfântului Pavel, ca să poată spune ca el: „Am crezut, de aceea am vorbit”.

Salvarea lumii de astăzi are o singură cale: Creștinismul. În

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

„calea cea mică”, Sfânta Tereza ne spune că primul pas este renunțarea la orgoliu, astăzi, spunem noi, la pretenția orgolioasă de a lua locul lui Dumnezeu. Numai atunci când oamenii de azi vor învăța umilința, numai atunci „Dumnezeu, El însuși, oricât de departe am fi, va veni să ne caute pentru a ne preschimba în flăcări de iubire. Umlința atrage spre sine focul Spiritului Sfânt!”

Desigur, harul este dat omului gratuit, și iubirea lui Dumnezeu. Astăzi și întotdeauna omului i se cere „să-și facă zi de zi datoria, cu simplitate, blândețe, pace, umilință și încredere, bizuindu-se pe Dumnezeu”. Și toate acestea ne duc din nou la Maria, la convingerea că încredințându-ne Ei, ne vom depăși slăbiciunile și vom avea curajul de a încerca să fim buni creștini în timpurile moderne în care trăim.

Despre „Libertatea adevărată și falsă”, autorul ne vorbește în capitolul al IV-lea. Dorința de libertate a străbătut veacurile, spune autorul, și a marcat accentuat cultura occidentală. Istoria a schimbat adesea conceptul de libertate, ca astăzi să fie mai nuanțată prezența falsei libertăți - un market cu o varietate de produse care oferă posibilitatea de a alege nu se încadrează în ceea ce este cu adevărat libertatea, ne asigură Părintele.

Detașându-ne de căutările care să o definească, a fi liberi înseamnă a trăi în „credință, speranță și iubire,

și astfel a crește din punct de vedere uman și spiritual în orice împrejurare”. Dacă libertatea „nu este îndreptată către un bine real și nu este condusă de niște valori obiective, încetează pur și simplu să mai existe” (Op.cit., p.76).

În adevăr, este liber cel ce se ghidează de o simțire interioară și nu dintr-o constrângere sau influențe exterioare, și această libertate implică responsabilitate. Cu adevărat liberi suntem atunci când îl iubim pe Dumnezeu din toată inima și pe orice om, indiferent de împrejurări, când ne acceptăm pe noi înșine așa cum suntem - martirii au fost „liberi” și în închisori -, aceasta este libertatea interioară, desigur, un har, un dar de la Dumnezeu, un rod al Spiritului Sfânt în sufletul celui stăpânit de iubire.

În următoarele două capitole, Părintele Jacques Philippe, pornind de la realitatea lumii moderne, a vidului spiritual în care trăiește omul de azi, ne vorbește despre necesitatea păcii interioare și de necesitatea cunoașterii propriei identități.

Pacea interioară e mai mult decât seninătatea psihologică atât de căutată în zilele noastre, este deschiderea spre Dumnezeu, depășindu-ne neliniștele, tulburările, agitațiile, ca să-l lăsăm pe Dumnezeu să acționeze în noi și să putem da vieții noastre „fecunditatea la care suntem chemați”. Pentru a ajunge la pacea interioară se cere o luptă grea

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

și de durată, dar, autorul ne liniștește amintindu-ne că aceasta este întreaga viață creștină. Și deplina împlinire omul o atinge atunci când ajunge „la identitatea sa profundă, la adevărata cunoaștere de sine, la perceperea misiunii sale”. Prin Sfânta Euharistie se reface întreaga viață interioară, pentru că Sfânta Euharistie nu este numai „lumină pentru deslușirea căii de străbătut, ci este și transformatoare interioară, har și putere...”.

De la capitolul al VII-lea până la al XI-lea meditațiile autorului sunt destinate Sfintei Euharistii, izvorul și culmea vieții, cum ne învață Biserica, și a legăturii dintre Sfânta Euharistie și cele trei virtuți teologale.

Vorbind despre legătura dintre Sfânta Euharistie și a doua virtute teologală, Speranța, Părintele vede în Speranță acea atitudine a inimii care ne face să așteptăm cu încredere darul lui Dumnezeu, înfruntând greutățile vieții. Pentru aceasta Părintele ne îndeamnă să primim Sfânta Cuminecătură cât mai des și să participăm la „Adorația Euharistică”, pentru că „harul nu e ceva ce pui deoparte ca să ai și pe mai târziu este asemenea manei”.

Legătura dintre Sfânta Euharistie și dragoste este tratată în mai multe pagini, pentru că Sfânta Euharistie „este expresia cea mai înaltă a dragostei divine, a iubirii lui Dumnezeu pentru creatura Sa”. Prin intermediul Euharistiei, Dumnezeu este tot timpul cu noi, căci „ceea ce primim în Sfânta

Euharistie este Isus în însuși actul prin care își dăruiește viața pentru toți oamenii și prin care îi iubește personal pe fiecare în parte cu cea mai mare iubire” (Op. cit. p.128). Dar, primind iubirea lui Cristos, suntem obligați să o dăruim semenilor noștri. Ca în întreaga lucrare, Părintele ne îndeamnă și aici să privim spre Maria, să privim Fatima, unde micii vizionari, prin mijlocirea Mariei, „au pătruns într-o profundă cunoaștere a Dumnezeului celui viu”.

Cu gândul la prezent, Părintele își pune speranța în puterea rugăciunii, rugăciunea fiind calea de comuniune cu Dumnezeu, este chiar ceea ce lipsește lumii moderne. Argumentarea Părintelui se face prin trimiteri la Sf. Ioan al Crucii, la Sf. Tereza de Avila și la operele acesteia: „Castelul interior” și „Drumul perfecțiunii”.

În ultimul capitol al cărții, Părintele evocă personalitatea tinerei evreice olandeze, Esther Hillesum, care, în cele mai dramatice timpuri pentru evrei, 1941-1945, când sunt deportați la Auschwitz, scrie un „Jurnal”, nu știm prin ce miracol, salvat. Din el se află calea spirituală străbătută de Etty, după ce a desoperit creștinismul. Încrederea și speranța în Dumnezeu i-au dat puterea de a trăi calvarul și de a accepta totul.

„Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu” este o carte „de pus în toate mâinile”. Să începem...

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Pas d’amour sans pardon Pas de pardon sans paix

Si nous nous redons compte que nous sommes pecheurs et que nous avons besoin de pardon, alors, dit-elle, il est tres facile de pardonner aux autres. Si je n’ai pas compris cela, il me sera difficile de dire: „Je vous pardonne” a quelqu’un qui vient vers moi.

Ralph Rolls lui demandait s’il fallait etre chretien pour pardonner.

- Pas de tout. Pas de tout. Tout etre humain vient de la main de Dieu et nous savons tous combien. Dieu nous aime. Quelle que soit notre croyance, nous devons apprendre a pardonner, si nous voulons vraiment aimer.

- Avez-vous vu l’evidence de ce pardon?

- Je l’ai vue a Belfast dans certaines familles que j’ai visitees, ou un membre avait ete tue. Ces gens-la ont pardonne. Ils n’ont ni haine, ni rancune contre ceux qui ont massacre leur enfant.

Nous devons tous, dit Mere Teresa, travailler pour la Paix. Avant que nous obtenions cette Paix, nous devons apprendre de Jesus, a etre doux et humbles de coeur. Seule, l’humilite nous menera a l’Unite, et l’Unite a la Paix. Par consequent, aidons-nous les uns les autres a nous approcher avec joie Pensons aux pays opprimes.

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Nu este iubire fără iertare

Nu este iertare fără pace

Dacă ne dăm seama că noi înșine suntem păcătoși și că avem nevoie de iertare, atunci, spunea ea, e foarte ușor a ierta pe alții. Dacă nu am înțeles acest lucru, îmi va fi foarte greu să spun: „Eu te iert”, vreunui care vine spre mine.

Ralph Rolls o întreabă dacă trebuia să fii creștin pentru a ierta.

- Deloc. Deloc. Orice ființă umană provine de la Dumnezeu și noi știm cât ne iubește Dumnezeu. Oricare ar fi credința noastră, noi trebuie să învățăm a ierta, dacă dorim cu adevărat să iubim.

- Ați observat evidența acestei iertări?

- Am văzut-o la Belfast în unele familii pe care le-am vizitat, unde un membru a fost ucis. Acești oameni au iertat. Ei nu poartă nici ură, nici ranchiună împotriva celor care le-au masacrat copilul.

Noi toți trebuie, spune Maica Teresa, să lucrăm pentru Pace. Înainte ca să obținem această Pace, trebuie să învățăm de la Isus să fim blânzi și umili cu inima. Numai umilința ne va conduce la Unitate, și Unitatea la Pace. Prin urmare, să ne ajutăm unii pe alții, să ne apropiem de Isus, care ne-a învățat lecția umilinței, cu bucurie. Să ne gândim la țările oprite.

(va urma)

Traducere Ligia DOMUȚA

„Luna sufletelor din Purgatoriu”

Purgatoriul! Existența lui este un adevăr de credință, Purgatoriul fiind acea stare sau loc în care se găsesc cei care „mor în prietenia lui Dumnezeu, însă deși sunt siguri de mântuirea lor veșnică, încă mai au nevoie de purificare pentru a intra în fericirea cerească” („Catehismul Bisericii Catolice”, Compendiu, Ed. Presa Bună, Iași, 2006, p.66).

Noi, cei de pe pământ, putem ajuta sufletele din Purgatoriu, oferind pentru ele rugăciuni, îndeosebi Sf. Liturghii, dar și Indulgențe, Sf. Rozarii, pomeni, fapte de pocăință și fapte bune, ca să ajungă înaintea lui Dumnezeu deplin curate.

Iubirea noastră trebuie să cuprindă „și pe cei care au murit, căci ea este viața sufletului, așa cum sufletul este viața trupului”, ne spune Sf. Toma de Aquino, iar Papa Ioan al XXIII-lea ne asigură că „cei morți din familiile noastre se află printre cei ce nu se văd și nu printre cei ce nu există”

Luna sufletelor din Purgatoriu este deschisă prin, „Sărbătoarea Tuturor Sfinților”, Sărbătoare veche, încă din primele veacuri creștine, când se amintesc martirii știuți și neștiuți ai creștinătății, cinstindu-le tăria, curajul și statornicia. Ei au fost aceia care l-au urmat pe Cristos și au trăit „Fericirile”. În secolul al VI-lea, Biserica Romei avea Sărbătoarea în luna mai, Papa Grigore al IV-lea, în anul 835, a transferat-o la 1 noiembrie, dată la care se celebrează și astăzi.

Tot la 1 noiembrie și, în unele locuri, în 2 noiembrie, Biserica se roagă pentru toți credincioșii răposați, pentru

cei ce formează „Biserica pătimitoare”, adică pentru sufletele din Purgatoriu.

În Ardeal, se mai spune zilei „Luminație”, pentru atenția dată mormintelor celor dragi, care sunt împodobite cu crizanteme și luminate, până noaptea târziu, de miile de lumânări ce ard în cimitire. De la catolici, obiceiul a fost preluat și de ortodocși și protestanți.

Despre viață și moarte, Sf. Augustin (373-383) spunea: „Dacă în lume este întâi viață și apoi moarte, în Biserica lui Cristos este mai întâi moarte, apoi viață” și, cu gândul de a alina dureri, a scris: „Moartea nu contează/ Am trecut pe malul ceălalt/ Nimic mai mult/ Am rămas tot eu, așa cum tu ești tot tu,/ Unul pentru altul, suntem ceea ce am fost mereu,/ Vorbește-mi, cheamă-mă pe nume, așa cum mi-ai spus mereu./ Nu-ți schimba tonul vocii; nu-mi vorbi mai solemn, mai trist./ Râzi așa cum râdeam împreună.../ Roagă-te, zâmbește, gândește-te la mine, roagă-te cu mine./ Viața e și acum ceea ce a fost înainte; firul nu este tăiat./ De ce aș ieși din gândul tău, numai pentru că nu mă poți vedea?/ Nu sunt departe doar pe partea cealaltă a drumului.../ În rest, sunt cu tine./ Inima mea e plină de tine și toată tandrețea e acum mai limpede și mai pură./ Șterge-ți așadar, lacrimile și nu mai plânge, dacă mă iubești”.

„Cu sfinții odihnește, Cristoase, sufletele adormiților servilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspinare, ci viață fără de sfârșit!”

O.B.

M-ai creat pentru Cer, Doamne

Chiar dacă Ți-am spus, Isuse, că nu sunt vrednic de Tine, Tu mi-ai fost de atâtea ori Oaspete, primindu-Te în inima mea sub forma Euharistiei Tale. Înțeleg bine ce spuneai: „Nu pentru drepti am venit, ci pentru păcătoși”. În Cer Doamne, Tu ești înconjurat de îngeri nevinovați și de sfinți care Te-au slujit cu râvnă sau chiar și-au dat viața pentru Tine. Ai creat pentru Cer pe toți oamenii de pe pământ. Și pe mine m-ai creat pentru Cer, dar trebuie să lupt pentru el.

Ai creat pentru Cer și pe cei despre care obișnuim să spunem: „s-au stins din viață”, deși mulți ar putea fi mici luminițe în Cer, care nu au nevoie să le plângem de milă, căci se află în pace, armonie și iubire divină alături de Creator.

Ai creat pentru Cer și pe cei care „din vina lor se află în veșnică pierzanie”, pentru care nu mai există o cale de salvare.

Ai creat pentru Cer și pe semenii noștri ce suferă în locul de curățire, Purgatoriul. Suferința le e cu atât mai mare, cu cât ei tânjesc după Dumnezeu.

Domnul ne-a dat privilegiul să ajutăm pe frații și surorile noastre din Purgatoriu prin oferirea rugăciunilor și a faptelor noastre bune. De asemenea, prin oferirea Părintelui veșnic a meritelor pătimirii și durerii suferite de Isus pentru mântuirea noastră, oferirea Sângelui Său nevinovat vărsat pentru

noi, prin oferirea Sfintei Împărtășanii și, mai ales, a comorilor Sfintelor Liturghii. Putem apela și la rugăciunea Îngerilor, dar să nu o uităm pe Mama noastră cea plină de compasiune pentru fiii Ei, Regina Cerului și a pământului, Regina Îngerilor, Regina purgatoriului, care poate trimite în închisoarea Purgatorului Îngeri ca să mângâie sufletele și să mijlocească la Dumnezeu cu lacrimile și rugăciunile Ei fierbinți, eliberarea lor. Deși aceste suflete nu văd Fața lui Dumnezeu, au puterea de a se ruga pentru noi și a ne ajuta în situații dificile, nu însă și pentru ele. Suferința de pe pământ nu se poate compara cu cea din Purgatoriu. Nu putem rămâne indiferenți la o durere atât de sfâșietoare. Să nu uităm, așadar, sufletele celor dragi nouă, care ne-au fost aproape, pe care le-am înconjurat și ne-au înconjurat cu iubire pe când erau pe pământ, față de care avem o mare îndatorire. Să avem milă și de sufletele cele mai părăsite, de care nimeni nu-și mai aduce aminte și care de ani buni așteaptă cu resemnare eliberarea, să nu uităm de sufletele cele mai aproape de Rai, care poate mai au nevoie doar de o Sfântă Liturghie, sau de câteva rugăciuni pentru a trece pragul spre fericirea veșnică. Cu siguranță, fiecare din ele, va răsplăti înzecit efortul nostru, dar să nu așteptăm recompensă, ci totul să facem din iubire, căci cu adevărat „dacă avem iubire, avem totul”.

(continuare în pag. 14)

Isuse, Tu ne-ai dat pe pământ câte un mic Cer în fiecare biserică, ca să ne pregătim pentru veșnicia noastră. După ce Ți-ai dat viața pentru mântuirea noastră, îndeplinind astfel voința Tatălui, ai plecat la El, dar ai rămas și cu noi. În tabernacolul din altar, Tu ești prezent cu dumnezeirea și umanitatea Ta gloriată. Ești, Doamne, frumosul și sublimul, lumină curată, lumină necreată, lumină din lumină și răspândești lumină. Cum să nu venim aproape de Cerul Tău ? Cum să nu Te contemplăm? Cum să nu-Ți aducem slavă, cinste și cântări de preamărire? Cum să nu Te adorăm, Isuse, pe Tine care vrei să cuprindem razele Tale și să ne îmbraci în veșmânt de bucurie și lumină ? Cum să nu căutăm adăpost la Tine, care ești speranța celui fără de speranță, care alungi umbrele serii și ești făclie în noapte? Cum să nu ne rugăm Ție, care ești Soare al dreptății, dar și izvor de milostivire? Desigur, Tu nu ai nevoie de adorația noastră, nici de rugăciuni, căci ești Dumnezeu atotputernic. Noi avem nevoie de ele, avem nevoie de Tine. Cu fruntea plecată, implorăm îndurare și, în ceasul plecării din lume, îți cerem să ne conduci prin norul de lumină la portul mântuirii.

Doar pe pământ se dă lupta pentru veșnicia noastră, o luptă care merită toate eforturile. Eu sunt unul dintre soldații Tăi, Isuse, și-mi doresc să fiu plin de zel. Sper să nu te dezamăgesc și să nu mă dezamăgesc nici pe mine, pentru că m-ai creat pentru Cer, Doamne.

Silvia PANTIȘ

O nouă zi

În fiecare dimineață mă trezesc
privind pe fereastră, cerul
și nu încetez să mă uimesc:
cum se poate cuprinde el, imens,
în ochiul meu
uneori zăbovesc cu gândul
înapoi la somn, la visul din zori
trecând dinspre seninul de sus,
ori dintre nori,
spre ochiul deschis înlăuntru,
unde nimic nu mai este clar,
ori ușor de văzut, doar bănuit,
așteptat, voit,
în imensul adânc, sufletul meu,
ce încă nu știu să-l cuprind
cu nimic să-l țin adunat.
Mă ridic, cu zâmbet, sau cu oftat
și încep o nouă zi
mulțumind
că avântul mi-e treaz
și-mi strigă toate împrejur,
hai, vii!?

Maria-Mirela FILIMON

Papa Francisc: *Angelus*

5 noiembrie 2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

(...) Pe de o parte Isus adresează critici severe cărturarilor și fariseilor, pe de altă parte lasă consemne creștinilor din toate timpurile, deci și nouă.

El spune mulțimii: “Cărturarii și fariseii s-au așezat pe catedra lui Moise. Faceți și împliniți tot ce vă spun ei, dar nu faceți după faptele lor, pentru că ei spun și nu fac!”. Asta înseamnă că ei au autoritatea de a învăța ceea ce este conform Legii lui Dumnezeu. Totuși, imediat după aceea, Isus adaugă: “dar nu faceți după faptele lor, pentru că ei spun și nu fac” (v. 2-3). Frați și surori, un defect frecvent în cei care au o autoritate, fie autoritate civilă fie ecleziastică, este acela de a cere de la alții lucruri, chiar juste, pe care însă ei nu le pun în practică personal. Trăiesc viață dublă. Spune Isus: “Ei leagă poveri apăsătoare și greu de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nu vor să le miște nici cu un deget” (v. 4). Această atitudine este o exercitare rea a autorității, care în schimb ar trebui să aibă prima sa forță chiar din exemplul bun. Autoritatea se naște din exemplul bun, pentru a-i ajuta pe alții să practice ceea ce este just și necesar, susținându-i în încercările pe care le întâlnesc pe calea binelui. Autoritatea este un ajutor, dar dacă este exercitată rău, devine opresivă, nu lasă persoanele să crească și creează un climat de neîncredere și de ostilitate, și duce și la corupție.

Isus denunță deschis câteva comportamente negative ale cărturarilor

și ale unor farisei: “le plac locurile de onoare la ospete și primele locuri în sinagogi, salaturile din piețe” (v. 6-7). Aceasta este ispita care corespunde mândriei umane și care nu este mereu ușor de învins. Este atitudinea de a trăi numai prin aparență.

După aceea Isus dă consemne discipolilor săi: “Voi să nu fiți numiți «rabbi», pentru că unul este învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați! [...] Nici să nu fiți numiți «maestri», pentru că unul este maestrul vostru: Cristos! Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru!” (v. 8-11).

Noi, discipoli ai lui Isus, nu trebuie să căutăm titluri de onoare, de autoritate sau de supremație. Eu vă spun că pe mine personal mă îndurerează când văd persoane care psihologic trăiesc alergând în urma vanității decorațiilor. Noi, discipoli ai lui Isus, nu trebuie să facem asta, pentru că între noi trebuie să fie o atitudine simplă și fraternă. Toți suntem frați și nu trebuie în niciun mod să-i asuprim pe ceilalți și să-i privim de sus în jos. Nu. Toți suntem frați. Dacă am primit calități de la Tatăl ceresc, trebuie să le punem în slujba fraților și să nu profităm de ele pentru satisfacerea noastră și pentru interesul personal. Nu trebuie să ne considerăm superiori altora; modestia este esențială pentru o existență care vrea să fie conformă cu învățătura lui Isus, care este blând și smerit cu inima și a venit nu pentru ca să fie slujit ci pentru ca să slujească. (...)

Devoțiuni către Sfânta Fecioară Maria

O altă devoțiune către Sfânta Fecioară Maria este „Scapularul carmelitan”, devoțiune recomandată în mod special de Papa Pius al XII-lea în Scrisoarea apostolică din 11 februarie 1950, prin care îi invită pe credincioși ca „între devoțiunile mariane să așeze, în primul rând, Scapularul care este la îndemâna tuturor, fiind „îmbrăcămintea mariană” (Mantia Maicii Domnului).

Papa Ioan Paul al II-lea a încurajat devoțiunea „Scapularului”: „Și eu port Scapularul carmelitan, din iubirea pe care o am către aceeași Mamă cerească, a cărei iubire o experimentăm în mod continuu”.

Dar ce este Scapularul? Este o fâșie lată și lungă din stofă, care acoperă umerii și atârnă în jos atât la spate, cât și în față (proteja haina călugărească). A fost preluat prima dată de benedictini, apoi de dominicani și carmelitani; aceștia din urmă l-au recomandat cu stăruință, încât îl poartă și terțiarii, și laicii. E vorbă de „Scapularul mic”, din stofa hainelor carmelitane, având imprimată emblema Ordinului, stofa are dimensiuni simbolice, se poartă peste umeri ca să ajungă în dreptul inimii, astăzi „Scapularul” poate fi reprezentat printr-o medalie.

„Scapularul” este un simbol al ocrotirii Mamei cerești, „un Sacrament” a cărui valoare se întemeiază pe rugăciunea Bisericii și pe încrederea celor care îl poartă.

Istoria „Scapularului” este veche și este în legătură cu călugării

„carmelitani”, care în primele veacuri ale creștinismului trăiau pe Muntele Carmel, Munte din apropierea Nazaretului, „aflat în partea de nord-vest a Israelului, mai sus de orașul Haifa, oglindindu-se în apele albastre ale Mării Mediterane”, Muntele este amintit în „Vechiul Testament” ca loc de reculegere și rugăciune.

Eremitii, călugării care trăiau acolo în post și rugăciune o cinsteau pe Sfânta Fecioară și îl aveau model pe prorocul Ilie. Prin secolul al X-lea aceștia constituie Ordinul călugăresc al Carmelitanilor.

În secolul al XIII-lea au fost alungați de către sarazini (cuvânt de origine latină, „saracenus”, denumirea populațiilor musulmane din Orientul Apropiat. În limba română a intrat din franceză, „sarrasin”) și s-au stabilit în Occident, unde au întemeiat mai multe mănăstiri, Papa Onoriu al III-lea (1148-1227) le-a confirmat Regula de viață, tot el a confirmat și Regulile Dominicanilor și a Franciscanilor. În cele mai grele momente ale Ordinului, călugării au simțit ajutorul Fecioarei de pe Muntele Carmel.

Sfânta Fecioară, înconjurată de îngeri, i-a apărut într-o viziune superiorului Ordinului, Simon Stock, la 16 iulie 1251 și i-a oferit „Scapularul” cu emblemă Ordinului Carmelitan și i-a spus: „Oricine va purta această haină va fi mântuit”.

„Scapularul” se obține prin Biserică, sfințit de către un preot.

COMUNICAT

Cu durere în suflet am vizionat filmul documentar "Patriarhul Justinian Marina Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române", transmis recent pe postul Trinitas al Bisericii Ortodoxe Române. El constituie, în opinia noastră, un atac la memoria martirilor Bisericii Greco-Catolice.

Ținem să repetăm ceea ce cardinalul Alexandru Todea a spus de mai multe ori la începutul anilor 1990, după căderea comunismului: "toată suferința Bisericii noastre din acești ani de persecuție o oferim Domnului"! Noi, Biserica Greco-Catolică, în pragul Centenarului Marii Uniri, ne asumăm cu demnitate trecutul și istoria și mulțumim Domnului pentru tot binele făcut poporului român de această Biserică. Ne gândim la primele școli românești sistematice deschise la Blaj în 1754, la Corifeii Școlii Ardelene și la Supplexul de la 1792, ne gândim la Timotei Cipariu și la introducerea literelor latine în scrierea românească, la „Câmpia Libertății” din 1848, la Simion Bărnuțiu, la Pronunciamentul din 1868, tot de la Blaj, ne gândim și la Marea Unire de la Alba Iulia din 1918. De fiecare dată greco-catolicii s-au gândit și au lucrat pentru toți românii, indiferent dacă erau ortodocși sau uniți. În marile momente ale istoriei lor, români au fost întotdeauna împreună!

Ne doare și ne întristează acest mesaj al fraților ortodocși, conform căruia actul samavolnic de desființare a Bisericii Unite și persecuțiile dure începute în 1948 împotriva membrilor acesteia constituie un act de "pedagogie divină", cu atât mai mult cu cât mesajul este transmis de lideri de opinie ai BOR, de clerici din interiorul instituției, secondați de unii academicieni.

Ne doare cu atât mai mult cu cât atacul este făcut în preajma intrării în anul centenarului Unirii. La Alba Iulia, în 1918, episcopul ortodox Miron Cristea l-a ascultat pe mai tânărul episcop greco-catolic

(continuare în pag. 19)

Papa Ioan Paul al II-lea

- în România -

*„Lanțurile voastre sunt gloria, mândria Bisericii:
adevărul v-a făcut liberi”.*

Papa Ioan Paul al II-lea

Pentru că neadevărurile spuse despre Biserica Greco-Catolică fac să doară sufletul, ne întoarcem la zilele în care Papa Ioan Paul al II-lea a fost în România și la cuvintele Papei despre Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică.

Cuvintele Papei sunt din „Predica de la Divina Liturghie bizantină celebrată în Catedrala Sfântul Iosif - sâmbătă, 8 mai 1999 (Jean-Bernard Raimond, „Ioan -Paul II - Un Papă în inima istoriei -, Prietenii Cărții, București, 2000, p.276).

La această Sf. Liturghie a fost prezent Cardinalul Alexandru Todea.

„Astăzi sunt aici pentru a vă aduce omagiu vouă, fii ai Bisericii Greco-Catolice, care mărturisiți de trei secole, prin sacrificii nemaiauzite, credința voastră în unitate.

Vin acum la voi pentru a da glas recunoștinței Bisericii Catolice și nu doar a ei: întregului univers creștin, tuturor oamenilor de bine voi le-ați oferit mărturia adevărului care îi va face liberi.

Din această catedrală, gândul meu nu poate să nu zboare spre Blaj. Sărut în chip spiritual acest

pământ de martiriu și îmi însușesc mișcătoarele cuvinte ale marelui poet Mihai Eminescu, care se referă la el: „Îți mulțumesc, Dumnezeu, că m-ai ajutat să-l pot vedea”.

„...Adevărul v-a făcut liberi! Au încercat să vă reducă la tăcere libertatea, să o sufoce, dar nu au reușit. Voi ați rămas liberi lăuntric, chiar dacă în lanțuri; liberi, chiar dacă în plânset și lipsuri; liberi, chiar dacă comunitățile voastre erau profanate și lovite. Dar „se făcea neconținut rugăciune către Dumnezeu, de către Biserică” (Fap12,5) pentru voi, pentru ei, pentru toți cei ce cred în Cristos, pe care minciuna voia să îi curme. Nu există fiu al întunericii care să poată suporta cântul libertății, pentru că îi reproșează greșeala și păcatul”.

„Vin acum de la cimitirul catolic din acest oraș; pe mormintele puținilor martiri cunoscuți și ale multora, ale căror rămășițe pământești nu au avut nici măcar cinstea unei înmormântări creștine, m-am rugat pentru voi toți și am invocat martirii voștri și mărturisitorii credinței să mijlocească pentru voi la Tatăl care

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 17)

Iuliu Hossu citind Declarația Unirii, pentru ca mai apoi cei doi ierarhi să se îmbrățișeze frățeste, simbolizând prin acest gest pacea dintre cele două Biserici și Unirea pe veci a românilor.

Contribuția istorică a Bisericii Române Unite este bine cunoscută, la fel și prigoana dezlănțuită împotriva acesteia și a credincioșilor ei în timpul regimului comunist de tristă amintire. Și totuși, nedreptățile la care suntem supuși din partea fraților ortodocși continuă, în pofda sprijinului de care se bucură în Europa comunitățile românești ortodoxe din partea Bisericii Catolice. Este injust ca nouă, greco-catolicilor, frații majoritari ortodocși, sprijiniți de oameni din instituțiile statului, să ne spună că martiriul Bisericii Române Unite nu a existat!

Ne doare această tentativă de rescriere a istoriei Bisericii noastre

de către BOR, dar și rescrierea istoriei rezistenței anticomuniste, tentative înmulțite, parcă, în ultimele luni. Noi, greco-catolicii, ne asumăm istoria așa cum a fost și încercăm să respectăm martirii și pe cei care au salvat demnitatea poporului român, să vindecăm rănilor în spirit de frățietate și nu de pe poziții de forță.

Acest comunicat este un strigăt de durere făcut cu demnitate pentru a ne apăra Biserica și credincioșii, istoria noastră și istoria poporului român. Sângele martirilor noștri, sacrificiul lor, mormintele fără cruci ne îndeamnă să nu uităm, să spunem adevărul pentru ca istoria să nu se mai repete, să nu atacăm pe nimeni ci să pășim cu demnitate în Centenarul Unirii împreună cu frații ortodocși.

Episcop
† Virgil BERCEA

(urmare din pag. 18)

este în ceruri. Am invocate în special episcopii, să continue a fi păstorii voștri din cer: Vasile Aftenie și Ioan Bălan, Valeriu Traian Frențiu, Ioan Suci, Tit Liviu Chinezu, Alexandru Rusu. Martirologiul vostru se deschide cu celebrarea ideală a acestor episcopi care și-au amestecat sângele cu cel al jertfei euharistice pe care au celebrat-o zilnic. L-am invocate și pe cardinalul Iuliu Hossu, care a preferat să rămână cu ai săi până la moarte, renunțând să se transfere la Roma ca să primească

de la papa „bereta” de cardinal, pentru că aceasta ar fi însemnat să-și părăsească iubitul pământ natal.

Eu vă însoțesc împreună cu Maria, Sfânta Maică a lui Dumnezeu în drumul vostru către Hristos, izvor de adevărată libertate. Vă încredințez ei cu cuvintele pe care în timpul persecuției le cântați cu încrezătoare abandonare:

„Nu lăsa, o, Mamă, să cădem pe cale, căci noi suntem fiii lacrimilor tale”.

(va urma)

Îngerului meu, cu iubire!

*Îți mulțumesc Ție, Înger drag ,
Pentru fiecare clipă de bucurie,
Când mi-ai arătat, cu aripa deschisă larg,
Întinsul Cerului, senină amintire,
Și fiecare șoaptă ce-n inimă-mi cânta
Era cuvântul Tău, îndemn la mulțumire...!*

În fiecare zi de 2 Octombrie și 8 Noiembrie ar fi bine să ne amintim, cu iubire mai vie, de Îngeri, mai ales de Îngerii noștri Păzitori. Fugar e uneori gândul la Ei, și uneori chiar lipsește, dar Ei nu uită să ne împresoare cu lumină. Ce multă nevoie avem noi de această lumină! Inspirație, ocrotire, har transmis de la Bunul Dumnezeu este această lumină pe care Ei, Îngerii, ne-o dăruiesc prin îmbrățișarea Lor în fiecare moment. Ce greu ne este uneori să fim recunoscători chiar și celor „văzuți”: familie, prieteni, cunoscuți și necunoscuți, când ne fac binele de care ne bucurăm cu indiferența celui ce se crede mereu îndreptățit! Așa precum spunea Fericitul Mons.Vladimir Ghica: „Cea mai radicală transformare a lumii ar fi poate atunci când ar dispărea nerecunoștința... Nerecunoștința nu este oare mai rea decât uitarea?... și tot el spune, „Mulțumesc este un cuvânt pe care trebuie să știm să-l dovedim, nu ajunge doar să-l rostim.”

Îmi doresc, din toată inima, să reușesc să văd ce-mi arată, să aud ce șoptește minții, inimii mele, să mă bucur cu adevărat de acest nevăzut companion pe care Dumnezeu mi l-a dăruit, mulțumindu-I Lui și prin acel atât de necesar „efort de atenție” să-i fiu alături cu adevărat.

Maria-Mirela FILIMON

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)